

”GUDS ORD BÄR ICKE BOJOR” 2 Tim. 2:9

NORDISK ÖSTMISSION

NR 4

DECEMBER 2013

ÅRG 50

Jul i Ukraina. Foto från Ukrainska lutherska kyrkan.

Betraktelse på Annandag jul

(Matteus 10:32-39)

Martyrerna är budskapet på Annandag jul och man kan tycka att det blir ett väldigt språng från Juldagens budskap. Vi går från änglarnas fredsbudskap i julnatten till Jesu ord om svärd och strid. Vi går från den till synes idylliska julkrubban till att tala om förföljelse och martyrium. Men egentligen är detta bara två sidor av samma mynt. På Juldagen talar vi om den fred som Gud ger oss; att Jesus försonar fiendskapen mellan människor och Gud. Men att sedan leva som kristen i denna värld, kan å andra sidan vara något helt annat än fridfullt. Det är en tro som kan vara nog så kostsam. Evangeliet på Annandag jul pekar då på **tre områden där det kostar på att vara kristen.**

1. Det kostar på att kännas vid Jesus.

Jesus säger: **”Var och en som känns vid mig inför människorna, honom skall jag kännas vid inför min Fader i himlen.”** Detta handlar om att tron aldrig skall vara anonym. Man kan behålla sin politiska övertygelse för sig själv, men inte sin tro. I olika situationer kallar Gud oss att bekänna vår tro i ord och handling. I vår tid är det också viktigt att stryka under att man inte kan säga sig tro på *Jesu person*, men förneka det han *säger*. Jesus förtydligar detta vid ett annat till-

fälle: **”Den som skäms för mig och mina ord i detta trolösa och syndiga släkte, honom skall också Människosonen skämmas för.”** (Mark 8:38). Egentligen är nu detta inte en fråga om tvång och krav. Petrus och Johannes sade ju inför judarnas stora råd: **”Vi kan inte tiga med vad vi har sett och hört.”** Men inte desto mindre måste vi veta att ibland innebär bekännelse att vi måste trotsa vår bekvämlighet och gå mot strömmen.

2. Det kostar på att möta fiendskap från människor.

Jesus säger: **”Tro inte att jag har kommit till jorden med fred till jorden. Jag har inte kommit med fred, utan med svärd.”** Vad Jesus talar om är här den splittring, som ofta blir resultatet av att kännas vid Kristus. Om människor inte vill försonas med Gud, så kommer de heller inte att vilja försonas med Hans budskap eller Hans folk. Allra mest plågsamt blir det när våra närmaste blir fientligt inställda till oss. Många kristna har ju genom tiderna blivit förrädda och svikna av sina egna familjemedlemmar. Det är visserligen inte så ofta som en kristen tvingas att välja mellan Jesus och nära och kära, men ibland sker det och då måste vi veta vem som äger vår djupaste lojalitet. Jesus säger: **”Den som älskar**

far eller mor mer än mig, han är inte värd att tillhöra mig, och den som älskar son eller dotter mer än mig, han är inte värd att tillhöra mig.”

3. Det kostar på att ge sitt liv.

Jesus säger: ”**Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skulle, han skall finna det.**” I vid mening handlar detta om att vi helt måste överlåta våra liv i Jesu händer. Vi skall vara kristna utan kompromisser och låta Jesus bli herre över våra hjärtan. Men om vi frågar hur långt denna överlåtelse skall gå och till vilket pris, då måste vi svara: *Ända till martyriet*. Ja, varje kristen skall vara beredd att också kunna dö för sin tro.

Även om vi i västvärlden inte är vana vid att tänka i de här banorna, är det

viktigt att tänka tanken: *Skulle jag stå fast i tron om det skulle kosta mig livet?* Här skall vi inte tro för mycket om vår egen kraft, för då kan vi falla i förnekelse såsom Petrus en gång gjorde, men det bör i alla fall vara vår bön att med den kraft Gud ger kunna vara trofast ända in i döden.

Skulle vi till sist frestas att tänka att priset för att vara kristen är alltför högt, får vi tänka på att vinsten inte är förgängliga ting som berömmelse, pengar, ädelstenar, tavlor eller dyrbara antikviteter. Här har vi istället den eviga segerkransen, himmelens glädje – ja, livet självt i sikte. Som kristna förlorar vi dessutom bara något som vi ändå måste förlora en dag, för att vinna något som vi inte kan förlora. Därför behöver vi inte tveka att följa Jesus även om det kostar på!

Magnus Skredsvik

Ordförandens spalt

Guds son, vår Frälsare

Som de flesta nog har märkt har svenska kyrkan fått ny ärkebiskop. Vid en utfrågning innan valet, fick den blivande ärkebiskopen Antje Jackelén frågan om hur vi skulle se på Jesus, som Guds son. I stället för en klar och tydlig biblisk beaktelse vek hon undan och relativiserade hela frågan. Självt är jag inte speciellt förvånad. Jackelén är definitivt inte den första biskopen i svenska kyrkan

som inte vet vad kristendom är. Som många före henne har hon skapat en egen uppfattning, som hon försöker kalla kristendom. I det här fallet kan man väl se det positiva i att det har blivit en debatt. Uppenbarligen finns det människor även högt upp i svenska kyrkan som reagerar på hennes förvirring. Denna artikel skall inte bli platsen för en analys och vederläggning av hennes uttalanden. Dock måste jag själv få uttrycka hur oer-

hört viktigt det är att hålla fast vid att det finns en sann kristen lära och att vi kristna har fått i uppdrag att förkunna denna. Kristendom är läran om att Gud själv har tagit mänsklig gestalt och att han på korset har lidit och dött för våra synder eller som Paulus uttrycker det att "Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv". Denna centrala sanningen i kristen tro ser Nordisk Östmission som sitt uppdrag att sprida bland folk i Östeuropa och Asien.

Högre teologisk undervisning på FFG

Vid församlingsfakulteten i Göteborg (FFG) har man under en tid arbetat för att kunna erbjuda kvalificerade teologiska kurser på nivå Master of Sacred Theology. Hela programmet skall pågå under 2-3 år och den första kursen skulle ha startat redan i höstas men fick senareläggas och påbörjas nu i januari istället. Kursen ges i samarbete med Concordia

Theological Seminary vid Missouri-synoden i USA. Kursen i januari kommer att behandla nattvardsteologi och nattvardsliturgi. Den kommer att vara öppen inte bara för svenska elever utan även för elever från våra grannländer. Och eftersom vi, som jag skrev ovan, har som uppgift att sprida evangelium bland folk i Östeuropa och Asien så ser vi att FFG:s och NÖ:s syfte här sammanfaller. För att sprida evangelium österut måste det även här finnas predikanter och präster och vissa av dessa bör ha en högre utbildning. Därför kommer vi att betala kursavgifter och uppehälle för ett antal studenter från Östeuropa som kommer att gå denna kurs och eventuella fortsättningar. I skrivande stund är det klart att det blir ett par elever från Lettland men vi tror att det kanske också kan bli någon elev från Ukraina och något annat land som vi får förmånen att hjälpa med högre teologiska studier vid FFG.

Martin Wihlborg

Nordisk Östmission

tackar varmt och innerligt sina många medarbetare
och gåvogivare för det gångna årets trofasta stöd
och arbete i missionsverksamheten
och önskar en riktigt

God jul och ett välsignat nytt år!

Jul på ukrainskt vis

Hur firar man jul i Ukraina? I nedanstående artikel ges ett svar på denna fråga. Det är säkert likartat för ortodoxa kristna, även om artikelförfattaren hör hemma i ett lutherskt sammanhang.

De flesta ukrainarna firar jul den 7 januari. Datumet är annorlunda på grund av den julianska kalendern, som de flesta ukrainarna följer i för sitt kyrkoliv¹. De sista dagarna i Advent är mer noggranna förberedelse dagar. Folk kanske fastar, och det förekommer fler enskilda skriftermål inför pastorn i kyrkan. Traditionen bjuder inte bara en högtid för famil-

jen, utan också för släkt och vänner. Traditionellt har ukrainare en julgran. Ett annan mycket traditionell julsak är kutia, en sorts söt fullkornsvete-gröt med vallmofrön, honung, russin och nötter. Denna maträtt betecknas som rätten i julfirandets mitt, fastän den vanligtvis serveras som efterrätt. Julfirandet börjar vid solnedgången den 6 januari. Detta är då ukrainarna firar Jesu födelse. Kyrkorna pryds på ett särskilt vis för att påminna oss om julen. En julgran är ett nödvändigt inslag. I ULK:s församlingar är det en god sed att sjunga "Stilla natt" vid gudstjänstens slut, med levande ljus under det att allt ljus i kyrkan är

Jesus är världens ljus! Foto från ULK.

släckt. När den första stjärnan tänds i skyn skyndar folk hem för att äta ett litet kvällsmål, till minne av de första besökarna hos den nyfödde Frälsaren – några fattiga herdar. Familjen kommer att sjunga några julpsalmer.

Det stora firandet, både i kyrkan och hemmavid börjar den 7 januari. Då sjungs i gudstjänsten julpsalmer och samt mässpartier². Om julaftons-gudstjänsten är julbön, är julottan eller juldagsgudstjänsten vanligtvis en högmässa, d v s en gudstjänst med nattvard, för att fira Guds män-

niskoblivande på ett särskilt sätt. Julbord (julkrubba) är vanligtvis ett inslag under julen både i hemmet och i kyrkan, liksom att julspel, som föreställer julhändelserna, framförs i ukrainska kyrkor omedelbart efter gudstjänsten. Vanligen är spelen humoristiska och anknutna till de vardagssvårigheter som kristna möter nuförtiden. Efter att ha utbytt söt-saker lämnar gudstjänstfirarna kyrkan för att bege sig hem.

Väl hemma börjar familjen julmid-dagen med bön, en julpsalm och fortsätter sedan med rätterna, ganska ofta med 12 rätter, och bland dem kutia. Om det bor släktingar i närheten kommer barnen att ta med sig kutia hemifrån för att ge det till släktingarna och sjunga julpsalmer i deras hem, och får i sin tur små julklappar. Ukrainarna har inte en sådan julklapps- eller julhandelstradition som man har i Västerlandet. I stället sjunger vi fler julpsalmer, rätt ofta på gatorna. Vi tar också med oss mat, karameller och gåvor till dem, som är fattigare än oss, såsom barn på barnhem och sjukhus. Julen varar 12 dagar i Ukraina. Julfirandet avslutas den 19 januari, när vi firar vår Herres Jesu Kristi dop, en annan underfull högtid i vår frälsningshistoria.

Vjatjeslav Horpyntjuk

Biskop i

Ukrainska lutherska kyrkan (ULK).

Övers. A.E. (fr. engelska)

¹Enligt julianska kalendern, ”gamla stilen” är det den 25 december när det är den 7 januari enligt den gregorianska eller ”nya stilen”. Se även NÖ 3/2013. Övers. anm.

²Sådana sånger som används i Chrysostomos-liturgin.

Sergej undervisar på läger.

Den nye adjunkten berättar

Nordisk Östmissions samarbete med biskop Gräfenstein och Ukrainas evangelisk-lutherska kyrkosynod har lett till att vi fr.o.m. i år understödjer en av kyrkosynodens nya församlingslärare. Han berättar själv om sig och sitt arbete i detta brev.

Hälsade vare ni i vår Herres Jesu Kristi namn!

Mitt namn är Sergej Bevz. Jag föddes den 1 maj 1987. Min barndom och mina skolår tillbringade jag i en liten stad nära Dnjepropetrovsk (ukr. Dnipropetrovsk), som är en storstad i mellersta Ukraina. År 2005 tog jag en examen vid Dnjepropetrovsk ekonomiska universitet. Gud välsignade mig 2009 med en underbar hustru, Anastasia.

För min stad var det en stor välsignelse att det kom missionärer dit 1994-

1996. Som en följd av deras arbete kom en familj till tro, och fick kallelserna att påbörja en liten söndagsskola. Jag var ett av barnen som kom till denna söndagsskola. Där berättade man för mig om Jesus och vad han har gjort för mig. Jag var omkring 10 år, och jag fick en enkel, barnslig tro på och tillit till Jesus.

Senare kom jag bort från tron på honom. Jag ville varken överge Jesus, eller lämna mina icke-troende vänner. Många av dessa besökte också söndagsskolan tillsammans med mig. Guds Ord blev kvar hos oss, så att Gud kunde så sitt Ords utsäde i oss. Gud sände oss en annan missionär från Kanada, Roland, som arbetade bland ungdomen i min by. Tack vare hans tjänst stärktes vi i vår tro. Detta betydde mycket för oss.

Efter att ha slutat skolan flyttade jag

till Dnjepropetrovsk för att börja läsa vid universitetet. Tack vare pastor Roland besökte jag den kristliga studentföreningen Alfa och Omega. Även om det inte var en församling hade vi gudstjänst varje söndag. Där mötte jag pastor Alexej Navrotskij. Han kom till Dnjepropetrovsk för att grunda en ny evangelisk-luthersk församling. Han började med konfirmandundervisning, och sommaren 2006 firade vi den första nattvardsgången och vår församlings födelsedag.

På detta sätt har Gud stärkt min tro och burit mig till sin kyrka. Jag älskar min kyrka och människorna som Gud förde in i mitt liv. Med tiden påbörjade pastor Alexej undervisning för bröder som önskade predika. Efter att ha blivit färdig med detta, började jag predika och leda en ungdomsbibelstudiegrupp en gång i månaden. Jag hade aldrig tänkt på att bli församlingslärare (pastor), men hade hört att ett seminarium skulle invigas i Odessa, och att en ny kurs skulle börja. Även när jag tillfrågades om tanken på att bli pastor hittade jag alltid ursäkter. ”Om Gud vill att jag skall bli pastor, kommer Gud själv att tala till mig så att jag inte kommer att kunna säga nej till honom.” Tillsammans med min fru kom jag till tillfället då seminariet skulle öppnas och byggnaden invigas. Det var bara en vecka innan undervisningen skulle börja. Jag kände att Gud talade till mig, och kallade mig till tjänsten. Gud gjorde det på ett sätt så att jag inte kunde säga nej. Mina planer hade varit att arbeta för famil-

jen och tjäna mer pengar för vår försörjning m.m. Men Gud talade om för mig att han i sitt rådslut hade något annat för mitt liv.

Skall jag vara ärlig så var det en häftig strid i mitt hjärta. Å ena sidan fanns det så många rädslor och frågor, å andra sidan blev jag ödmjuk av tanken på att tjäna Gud och följa hans väg. Jag önskade att bli säker på att det var Guds vilja och inte min egen. Vid den tiden insjuknade min far, och jag var rädd för att lämna familjen utan det nödvändiga stödet. Särskilt, eftersom jag just hade hittat ett nytt välbetalt arbete. Vad skulle mina vänner och mina föräldrar tänka om min önskan? Svårast var det att förstå vad som skulle hända med min familj. Jag hade bara varit gift ett år, och min fru studerade vid universitetet. Hur skulle det bli om jag for iväg till Odessa och hon stannade kvar i Dnjepropetrovsk. När jag berättade för henne om min önskan, svarade hon ”Jag tillåter inte att du far iväg. Hur kan jag vara utan dig under tre år?” Detta hände på en enda dag. Jag visste inte vad jag skulle göra. Jag bad till Gud att han skulle tala till min hustru samma sak som han sagt till mig. Nästa dag grät hon under en predikan, och berättade att Gud hade sagt samma sak till henne. Då visste vi exakt vad vi skulle göra. Vi litade på Gud i alla våra bekymmer. Vi berättade för familjen att jag skulle fara till seminariet, och att min hustru skulle avsluta sina studier. Jag lämnade också min fars hälsa i vår

NORDISK ÖSTMISSION

Herres händer. Under tre år bevarade Gud honom från hans sjukdom. Bara några dagar senare satt jag i seminariets klassrum!

Under två år sågs jag och min fru bara under veckoskiftena och under sommaren. Det var en svår tid, men Gud hjälpte oss genom alla dessa bekymmer.

De tre åren vid seminariet var för mig underbara och mycket välsignade. Gud har tänkt, förändrat mig och visat mig mycket under all denna tid. Nu har jag den underbara möjlighe-

Sergej och Anastasia

Seminaristerna har avlagt examen. Läraren är dr Threinen från Kanada.

ten att praktisera hos Oleg Sjevtjenko. De kommande två åren kommer jag i tjänsten att ta del i följande:

Predika i församlingen i Odessa. Leda församlingens bibelstudier. Leda bibelstudier för studenter. Konfirmandlektioner. Ungdomsarbete i Odessa. Hembesök i församlingen. Missionsarbete (evangelisation). Bibelstudier för bröder och systrar. Vistas fem dagar varje månad i den lilla byn Kagarlyk för att

predika och för hembesök. Delta i utdelningen av mat till fattiga i Odessa.

Jag är mycket tacksam för det stöd ni ger mig, så att jag förmår lära mig allt detta och bli en god pastor i kyrkan i Ukraina.

Vår Herres Jesus Kristi nåd, Guds kärlek och den helige Andes gemenskap vare med eder alla!

Sergej Bevz

Övers. A.E. (fr. engelska)

Besök på Dagö i gammalsvenskbybornas fotspår

En av dem som följde med på missions- och äventyrsresan till Odessa, Mykolajiv och Gammalsvenskby, har sedermera besökt Dagö, där man kan skönja spåren av de svenskar som tvingades lämna ön 1781. Magnus har alltså samma år besökt både utgångspunkt och mål för den långa resan för 231 år sedan.

I maj deltog jag och min hustru i den intressanta äventyrsresan till Ukraina. En av höjdpunkterna på resan var besöket och gudstjänsten i Gammalsvenskby.

I augusti blev jag inbjuden att gästpredika och hålla föredrag i Torma kyrka i östra Estland, där jag är god vän med kyrkoherden sedan några år. Då väcktes tanken att besöka Dagö och de platser, varifrån gammalsvenskbyborna fördrevs år 1781. Då jag företog resan med egen bil, hade jag goda möjligheter att se mycket på denna resa, som jag avslutade med ett par dagar i Novgorod i Ryssland. Jag anlände till Tallinn och passade på att besöka den svenska S:t Mikaelsskyrkan. Från Tallinn är det c:a 11 mil till Rohuküla väster om Hapsal. Därifrån går bilfärjor till Dagö flera gånger dagligen.

Dagö och dess historia

Sträckan till Dagö från fastlandet är 22 km och tar en dryg timme. Färjan lägger till i Heltermaa på östra Dagö. Under överfarten kan man även se Ormsö på håll. Dagö heter Hiiumaa på estniska, namnet lär komma från ordet "hiis" = "heligt ställe". Det

svenska namnet Dagö kommer från Gotland. Därifrån var det en dagsresa till Dagö och Dagö ligger i soluppgångens riktning. Dagö är Estlands näst största ö efter Ösel. Ön är mycket skogig, och här finns också ett alvar. Ön är strax över 1000 kvadratkilometer till ytan och har 10.116 invånare. Dagö nämns tidigast i historiska källor 1228.

Under perioden 1100-1350 hade överflyttning skett av finlandssvenska bönder till Estlands kuster och öar. På Dagö räknar man med att en svensk inflyttning skett efter 1343. Första gången svenskarna nämns år 1470, då de av Tyska ordens mästare befriats från skyldighet att göra dagsverken. 1563 lades Dagö under Sverige och förblev under svensk överhöghet fram till 1710. I början av 1600-talet förlänades allt mer jord till olika adelsmän. Greve Jakob de la Gardie fick 1620 arrendera Dagö. Under hans tid höjdes skatterna kraftigt. Böndernas gamla rättigheter återfick man inte trots protester. I början av 1620-talet vräktes bönderna i Kõrgesaare nära Rõicks och på deras mark lät de la Gardie bygga Hohenholms herrgård. 1659 förbjöds

svenskarna att handla med kalk och boskap. Här började en rättsprocess som slutade först när Dagösvenskar-na fördrivits 1781. 1710 erövrades Dagö av ryssarna.

Det fanns två större byar eller ”vack-or”, Kertell (Kärrdal), nu Kärkla och Röicks (nu Reigi). Gårdar fanns utspridda på hela norra ön. 1755 övergick ägandet till familjen de la Gardie-Stenbock. Dagösvenskar sål-des och byttes bort. När svenskarna klagade på nytt, och verkade få till-baka en del rättigheter sålde greve Stenbock godset till Otto von Ung-ern-Sternberg. Situationen blev nu besvärlig för svenskarna. Man bad om att få stanna kvar under Hohen-holms gods. Ungern-Sternberg gick med på det. Men nu hade det väckt uppmärksamhet i S:t Petersburg. Furst Potemkin skulle på Katarina II:s befallning kolonisera från Turki-et erövrade områden i södra Ukraina. Dagen innan Ungern-Sternberg be-viljat svenskarna att stanna kvar, den 8 mars 1781, utfärdade Katarina II en ukas om att dagösvenskar skulle förflyttas till Ukraina. Den 20 augusti 1781 lämnade 1207 personer Dagö. Av dessa nådde 535 Zmijivka (Gam-malsvenskby) i maj 1782. Tre år se-nare var endast c:a 135 kvar i livet.

En rundtur nära Kärrdal

Jag körde runt hela Dagö och såg platserna. Några av dem är mycket gripande. En knapp mil från färjelä-get ligger Pühalepa kyrka, öns älds-ta, från 1259. Några hundra meter

därifrån ligger Suuremõisa herrgård byggd 1755-1760 av Ebba Marga-retha Stenbock. I dag rymmer bygg-naderna folkets hus, en grundskola och en teknisk skola. Några kilome-ter därifrån ligger Dagös enda stad, Kärkla, svenskarnas Kärrdal. Den är öns administrativa centrum med 4000 invånare. Kärkla fick stadspr-ivilegier 1938 Vid infarten kör man över den lilla ån Nuutra, som givit namn åt släkterna Knuters och Knu-tas, som finns i Gammalsvenskby. I utkanten av Kärkla ligger det områ-de, där främst svenskarna bodde. Här grundades 1829 en textilfabrik. Kyr-kan byggdes 1863. Mitt emot denna kan man se ett par fält som tidigare var svenska bosättningar.

Västerut från Kärkla ligger en plats som stämmer till eftertanke. Mitt i ett skogsparti ligger Ristimägi eller Korsens kulle. Kullen ligger pre-cis på gränsen mellan Kärrdals och Röicks socknar. Här firade svensk-arna en avskedsgudstjänst dagen innan avresan. Här finns många stora och små träkors. Det är en tradition att placera ett kors när man besöker platsen, så gjorde även jag, tillverkat av pinnar och strån.

Efter Ristimägi finns en busshåll-plats med skylten ”Rootsi”, det är ”Sverige” på estniska. Här låg själva svenskbyn i Röicks. På några fält vid en sidoväg kan man se åkrarna som svenskarna en gång brukade. Ef-ter en knapp kilometer ligger Reigi (Röicks) kyrka. 1627 kom den förste svenske prästen, Paul Lempelius,

*Nära busshållplatsen Rootsi lög
svenskarnas by*

Ristimägi, korsets kulle

Reigi (Röieks) kyrka från 1627

hit. På kyrkogården här finns många svenska gravar, dock de flesta mossbelupna och svåra att läsa.

Efter några kilometer ligger Kõrgessaare med den lilla resten av godset Hohenholm. Det enda som finns kvar är ruinen av ett gammalt stall, där en stor lönn vilar sitt grenverk mot trasiga tegelpannor. Intressant är att notera att stallet byggdes 1787, sex år efter att svenskarna fördrivits. Det finns inget kvar av godsets storhet, kanske ett ödets ironi...

Längst ut på västra Dagö ligger Ristna, som är Europas äldsta fyr, från 1531. Jag fortsatte så runt Dagö via Söru, överfartshamn till Ösel, Jausa med en fungerande väderkvarn, besökte öns hembygdsmuseum och ön Kassari, som nås via en vägvall, för att sedan återvända till Kärdla. Här finns ett billigt, hemtrevligt och bra pensionat. På morgonen tog jag sedan färjan över till fastlandet och sedan tvärsöver den vackra estniska landsbygden till Peipussjön och landskapet Jõgevamaa.

Söndag i Torma

Söndagen 25 augusti predikade jag och assisterade vid högmässan i Torma kyrka. Högmässan påminner i stort om vår traditionella ordning. Att notera är att församlingen knäböjer hela tiden från offertoriesalmen fram till och med kommunionen. Efteråt var det kyrkkaffe, där jag presenterades lite mer av församlingens kyrkoherde Mehis Pupart, och berättade om Sverige och Svenska Kyrkan i stort. Det blev också tillfälle att medfölja min kollega på en uppvakning, som går till ungefär så som hos oss. En trevlig och intressant dag.

Nästa dag styrde jag så kosan mot Ryssland och tillbringade två dagar i Novgorod för att sedan via Lettland och Litauen återvända hem. Besöket på Dagö kommer att stanna i mitt minne, och även om jag gjorde besöken i Gammalsvenskby och Dagö i omvänd ordning, gav det en intressant komplettering av vårens resa till Ukraina.

Magnus Sollersten

Prästen – herde, affärsman eller dragåsna?

Illustrationen nedan tillhörig någon av de ryska kyrkoordningarna vänder på perspektiven. Här hemma strider vi om hur mycket prästen ö.h.t. ska styra i kyrkoråd m.m. Där stryks det under att ledamöterna tillsammans med pastor bär ansvaret. Tyvärr blir pastor inte sällan tvungen att bli entreprenör för att företaget ö.h.t. ska gå runt. Den pastor är bra som lyckas skaffa medel såsom pengar till hyra och värme o.s.v. för verksamheten.

Litet kyrkomöte

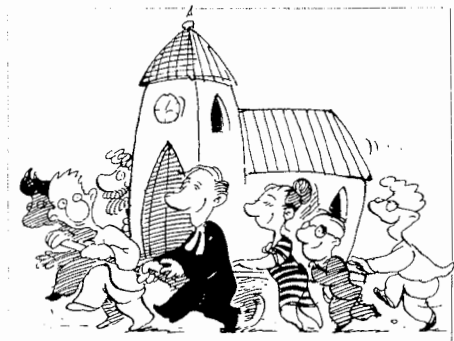
Senaste resan till Sankt Petersburg för min del gångna oktober, innebar bl.a. att vara med på Ingerman-

ländska kyrkans synod (kyrkomöte). Biskopen var nöjd med att det åtminstone fanns med någon från respektive kontrakt. Sibirien och Uralkontraktet har lång resväg. Den inledande högmässan med evangelisten Lukas i blickfånget (18 oktober) var inspirerande. Förutom formaliteterna hettade det till i diskussionen när nye prosten för Sankt Petersburgs kontrakt ville föreslå att man skulle etablera en mobil bibelskola för kyrkan. I botten låg en irritation över att utbildningsseminariet tar mycket tid till sådant som inte förefaller vara direkt nyttigt i församlingsarbetet, bl.a. en rysk professor i religions-

Так?

или так?

„Совет церковной общины и пастор
вместе руководят общиной.“ (Устав
для церковных общин § 16)

vetenskap! Det finns nog skäl att utveckla bibelskoletradition förutom seminariet, men när medlen tryter blir frågan hur pengarna ska fördelas. En arbetsgrupp skulle arbeta vidare med frågan.

Samlingsplats på Kronstadt

Kan den gamla prästgården på Kronstadt bli en resurs för bibelskolan?! Ett beslut om återlämnande närmar sig. Som en ansvarig missionär för platsen blir jag orolig. Hur ska vi kunna bära kostnaderna? Jag besökte själv direktorn för Vattenverket på vars område både prästgård och kyrka nu ligger och föreslog att han istället skulle öppna staketet så att vi kan gå in direkt utan att behöva gå genom vakten och det bevakade området. Tyngst väger ändå det diakonala stöd som NÖ ger stadens hospice. Deltagarna i Kyrkresa 2012 fick

ett intryck av de insatserna genom diakon Aleksej.

Kyrkresa 2014

En sådan möjlighet kommer att finnas även denna kommande sommar. Välkommen att få se staden och kyrkan och hur mycket entreprenör en präst kan behöva bli också i ett nytt kyrksverige. De som vill får ett intryck av hospicet. Den som vill kan bidra med en gåva till verksamheten genom NÖ, t.ex. en (egenhändig?! målad) tavla att pryda väggarna med. Vi besöker även den ortodoxa församlingen. Huvudmålet är söndagens svensk-ryska högmässa i Sankta Katarina kyrka i centrala Sankta Petersburg. Se programmet i förra numret av NÖ. Välkommen!

Jonas Nilsson

missionär och assistent
+46 76 063 15 49

Hälsning från Tony

Från vår medarbetare Tony i radio-mission på persiska har vi fått brev med vittnesbörd om vad som händer i Iran. Ett land som bedriver hård förföljelse av kristna och andra olik-tänkande.

Har du någon gång bett för en person eller för en omständighet och blivit besviken? Jag tror att många av oss har gjort det. Låt dig då uppmuntras av följande vittnesbörd, och inspire-

ras att hålla ut i bön till vår Fader i himlen.

Ahmads historia.

För fyra år sedan blev Ahmad kristen genom att lyssna till evangeliet genom radioprogram. I somras tog han med sin icketroende hustru och sin 17-åriga dotter till en bibelkonferens. Efter första dagen sade hustrun och dottern att de inte ville vara med på någon samling, de ville i stället åka

hem. Den övriga ledningen och jag bad särskilt för dem att skulle komma till samlingarna. Nästa dag kom både mamman och dottern till morgonsamlingen och deltog hela dagen. Därefter var de med på alla möten ända till slutet. En dag bjöd jag in modern och dottern att följa med mig till stan när jag köpte bussbiljetter för deltagarnas hemresa. När vi kom tillbaka till vårt center hade jag en god möjlighet att prata med dem om varför vi lever och om framtiden. Femte dagen kom dottern och berättade för mig att hon förstått evangeliet och nu önskade att ta emot Jesus som sin frälsare. Vilken glädje det blev att få leda henne till Frälsaren. När vi bad för henne, ropade hon att hon visste att Gud hörde våra böner och att hon nu var förvissad om att vara frälst. Jag sade till henne att berätta för sin far. Till en början trodde han henne inte utan trodde att hon bara ville behaga honom. Han blev sedan väldigt glad när han fattade att hon var helt bestämd i sitt beslut att bli en Jesu lärjunge. Senare talade jag med modern, som sade att hon önskade lära sig mera och behövde mera tid innan hon kunde bestämma sig. Vi väntar på att den Helige Ande skall arbeta med henne, så att hon också vill ta emot Herren. Efter att de kommit hem igen har jag haft kontakt med dem. De berättade för mig att samlingarna varit välsignande och att det var första gången de varit med i en grupp, som älskade och respekterade varandra. De ville alla gärna komma till en konferens igen.

En familjs historia

För två år sedan kom en ung kvinna till en av våra konferenser och blev troende. Förra året kom mamman till en konferens och blev också troende. I augusti i år tog de med maken/fadern till vår konferens. Till en början kunde man märka att det var spänningar mellan hustrun och maken. Det verkade som att hustrun var rädd för hur mannen skulle reagera inför samlingarna. Hursomhelst efter att ha del tagit två dagar blev mannen mycket öppen. Han sjöng med i sånger och deltog i samlingen både med frågor och kommentarer. Han hjälpte till att göra i ordning frukosten och att laga maten. Något som han aldrig gjort hemma. Varje dag sa han att han var tacksam att Gud givit honom tillfälle att komma till konferensen och att får vara samman med oss. Vi var inte övertygade om att han var beredd att be syndabekännelse, men var övertygade om att hans hjärta var berett att inom snar framtid ta emot Jesus som sin Frälsare och Herre.

Mos historia

En 37 år gammal man, Mo, växte upp i en religiös familj och han och han hustru praktiserade hela livet islam omsorgsfullt. Faktiskt besökte paret alla religiösa helgedomar i deras land. De gav almosor till fattiga och bad trofast, samt planerade att i oktober i år resa till Mecka. Denna sommar blev han inbjuden av en vän att komma med till en bibelkonferens. Man berättade för honom att

han skulle få lära sig några nya underbara sanningar. Efter några möten blev Mo klar över att alla hans böner, allmosor, besök vid heliga platser ... inte accepterades av Gud den allsmäktige. I själva verket hade han kysst en död människas grav i stället för att vörda den ende, sanne Guden. Mo beslutade att inte resa till Mecka eller någon annan helig plats utan snarare åka hem för att noggrant studera Bibeln och skriva ned alla frågor med hopp att vi ska hjälpa honom att finna svar så att han kan bli övertygad om det eviga livet. Mo älskar Gud och önskar att vandra tillsammans med Skaparen precis som han lärde sig på konferensen.

Vädjan om särskilda förböner

* En av vår medarbetare och kära

vänner har bett att inte kontakta honom direkt utan genom tredje part på grund av en nödsituation. Han står under sträng bevakning och har hotats av myndigheterna att bli arresterad på grund av hans kristna aktiviteter. Han vet att det inte är tomt hot eftersom detta hänt med hans far, syster, pastor, äldste, vänner och medarbetare. Var snäll och be att han får Guds frid som övergår allt förstånd!

* Arisa genomgår starka veckolånga sjukvårdsbehandlingar. Tyvärr kämpar hon med symptom på en neurologisk ögonsjukdom. Specialisterna är inte optimistiska. Emellertid vet föräldrarna, hela familjen och vänner att Gud älskar Arisa!

Tack för era böner och stöd!

Tony och Iris
övers B.W.

Hjälptransporter

Några gånger om året skickar NÖ en transport österut. De senaste transportererna har gått till Mykolajiv

i Ukraina och till Rumänien. Lastbilen som kör till Ukraina kommer från ett företag i Malmö. Transporten till Rumänien sker i samarbete med Rumänska ortodoxa församlingen i Göteborg, och då anlitas lastbilsföretaget Walter i Österrike som åkeri. Församlingens präst, Culai Enache, hjälper själv till på flera sätt. När det gäller lastningen har vi många frivilliga medarbetare, se bilden som är tagen i Solberga församlingshem.

Det är i Solberga i Bohuslän som vårt lager finns, och där tar vi emot begagnade kläder och dylikt lördagar klockan 9-11. Från vår styrelse är det Elsie Alfredsson som är ansvarig för

insamlingen. Pappersarbetet sköts av paret Anell. Det är betydligt krångligare med papperen i Ukraina än i Rumänien och andra EU-länder.

A.E.

Barnhemslägerprojektet

I detta nummer av NÖ har jag glädjen att få berätta om sommarens projekt på det statliga barnhemslägrät Örnungen (uttalas Orljatkå på ryska) i Rybakovka, Ukraina. NÖ skickade Sanni och Petra från Finland till att arbeta med barn och ungdomar på detta läger. Själv var jag också med som handledare c:a 2 veckor i starten. Det var 750 barn och ungdomar från barnhem och internat i och runt staden Nikolajev, som var där över hela sommaren. Denna artikel är en övergripande inledning till Sannis och Petras artiklar, i vilka de mer i detalj berättar om sitt arbete och sin tid där.

Detta projekt var mitt hittills största engagemang i NÖ, och något jag tror Gud kallat oss till, så jag är väldigt glad att det gick bra, och att vi har fått gå i Guds förberedda gärningar. Jag tycker mig också kunna se hur Gud genom tidigare volontärresor har förberett så att detta projekt kunde bli möjligt, och det gör mig nyfiken på vilka dörrar Gud med detta projekt har öppnat för fortsatt arbete. Det vet vi inte än, men det kommer

Gud att visa i sinom tid. Vi får be om att vara lyhörda när tiden kommer. Det som startade projektet var en förfrågan från Gennadij Miller, under förra årets volontärresa, om vi kunde skicka en grupp att arbeta på detta läger över sommaren. Hans församling har som första församling någonsin fått tillträde dit, och varit där och genomfört program där någon vecka varje år, under ett par års tid. Nu trodde han tiden var mogen för ett större deltagande. Men till det behövde han oss, eftersom vi som utläningar är intressanta. Så det är verkligen en stor sak att vi har fått möjlighet att komma in där, och definitivt ingen självklarhet. Min första svårighet var att finna någon som kunde viga hela sommaren till detta. Och på vägen hem från ovan nämnda resa berättade Sanni (som varit med på bägge de senaste volontärresorna till Ukraina), att hennes sommarpraktik nog skulle passa bra till barnhemslägerprojektet. Helt perfekt tänkte jag! Och så började planeringsarbetet för detta projekt. Senare anmälde också Petra sitt intresse. Sanni genomförde

denna tid som sin sommarpraktik, och var i Ukraina från tredje juli till tjugofemte augusti. Petra var med som volontär från tredje till trettioförste juli. Under hela Sannis tid hade vi med tolken Tanja, och under en veckas tid också tolken Anja. Tolarna var också kristna, och gjorde ett gott evangelisationsarbete.

Nu lät det kanske som att detta gick på räls med en gång, men det kom tidigt i planeringsarbetet upp flera hinder, som såg ut att stoppa hela projektet. Men då en vän till mig fick en dröm om detta, fick jag försöka våga lita på att Gud ville genomföra det. Det var till stor hjälp. Och som ni här läser, fullbordade Han också det Han lovat!

Vi fick godkänt från myndigheterna att undervisa i engelska samt andra ämnen, forma goda attityder mot sociala problem (som rökning, alko-

hol, droger och våld), och också undervisa i kristen etik. Detta gav oss möjligheten att berätta och utlägga bibelhistorier för barnen. Det som från officiellt håll var det viktigaste, var engelskundervisningen, eftersom den ger barnhemsbarnen bättre möjligheter att komma in i arbetslivet efter barnhemstiden. Det är väldigt viktigt, men vårt största fokus var ändå att genom evangeliet ge barnen ”en framtid och ett hopp”. Till en början var vi ganska begränsade, och hade bara ett par samlingar per dag med en grupp från varje barnhem. Vi kunde senare anordna egna frivilliga aktiviteter och samlingar (sk kreativa lektioner), så att vi fick mer tid med barnen. Slutligen fick också Sanni möjligheten att på sin sista dag på lägret, dela ut biblar till barnen. De kom verkligen i sista stund!

Anders Olsson

Sannis sommarberättelse

Nu har det gått några månader sedan jag kom hem från Ukraina. Fortfarande tycker jag att det är jättesvårt att beskriva alla de där känslorna som jag har haft, och de där insikterna som jag har fått där nere. Man har fått en ny syn på sitt liv, helt enkelt. Jag är tacksam att jag fick den här chansen att fara dit och arbeta för Guds rike.

Kulturchock

Början var inte enkel och lätt: Ba-

Sanni och Jura, en av dem som var en flitig deltagare.

gare hade fastnat i Kiev när vi kom till Odessa, kulturchock, missför-

NORDISK ÖSTMISSION

Vårt team med en grupp efter lektionen.

Några barn med sina nya biblar.

stånd och brister i kommunikationen, språkproblem, känslan av osäkerhet, motgångar osv. Listan är lång och några av dessa saker följde med oss nästan hela tiden. I något fall insåg jag att allt detta hör till saken, för vi jobbar ju för Jesus Kristus. Han själv sade att det inte kommer att vara lätt att följa Honom, och Han visste vad Han pratade om! Under de två månaderna i Ukraina fick jag verkligen uppleva hur det är att vara missionär: Inte alla är glada för att du är där och predikar Guds ord. Inte alla vill att du berättar för folk att det finns hopp, tack vare att Gud har gett sin enfödde Son så att vi alla skulle bli frälsta. Många vill bara dra nytta av dig eftersom du kommer från ett rikt land, och de tror att du inte är tillräckligt smart för att se när de försöker utnyttja din vänlighet. Men det budskap vi hade med oss var och är större än allt det vad en människa kan göra för oss!

Sanni och den allra sista lektionens barn.

Glada barn

Barnen på lägret tog oss emot med stor glädje! Och det var så fint att se hur det var flera barn på varje kreativ lektion som vi höll, och hur ganska många av dessa barn var med oss så ofta de bara kunde. De ville höra vad vi hade att säga dem, men också vara i vårt sällskap och tillbringa tid med oss fast kommunikationen oftast skedde genom tolken. Dessa barn var också det som gav mig motivation att fortsätta just då, när det kändes att vi bara hade motgångar och att alla var mot oss. Att berätta evangeliet för dessa barn och att dela med oss av den Kärlek vi har fått från Gud var den viktigaste uppgiften vi hade där. Det var det enda som kunde ger dem Liv. Därför var det otroligt viktigt att vi kunde dela ut Biblar under vår sista dag på lägret, för då har dessa barn någonting konkret de kan minnas oss från och lära sig mer än vad vi kunde lära dem. När de sedan inte

minns oss längre, har de ännu Guds Ord kvar.

Sanni tänker på Guds rike

”Hittills har vi vandrat i Hans styrka och vi kan inte veta någonting om morgondagen. Gud tar ju hand om sina galningar, låt Honom leda oss vart Han vill”, sjunger Pekka Simojoki, en finsk kristen artist. Dessa ord beskriver precis hur jag upplevde min tid i Ukraina. Jag visste aldrig vad som skulle hända nästa dag. ”Always something new” var mitt och Tanjas motto. Det enda jag visste var att Jesus hade lovat att vara med mig (Matt 28:18-20) och skulle hjälpa mig när jag behövde det. Och därför var det oerhört viktigt att också ta tid för att be och läsa Bibeln! Man får inte heller glömma förbönens makt! Jag är väldigt tacksam för var och en som bad för mig när jag var ”på fältet”!

Det är så konstigt, att när man far någonstans och jobbar för Guds rike,

Barnens meddelande till Anders och Petra när de hade åkt hem: "Anders och Petra, vi saknar er."

tänker man att "nu ska jag bara ge". Men i verkligheten blir det oftast så att man får tillbaka mer än man har gett! Så har det hänt varje gång jag har varit i Ukraina. Jag har lärt mig massor och fått nya vänner. Gud har förstärkt min missionskallelse och visat mig att Han är den trofaste Frälsaren fast jag inte alltid skulle kunna tro på det. Därför vill jag avsluta den här berättelsen med

en bibelvers från Jesajas bok: "Ända till er ålderdom är jag densamme, och till dess ni blir grå skall jag bära er. Så har jag hittills gjort, och även i fortsättningen skall jag stödja er, jag skall bära och rädda er."(Jes. 46:4)

Läs mer om vårt äventyr i min blogg:
<http://adventureinukraine.blogspot.fi/>

Sanni Elina Nurmi

Rybakovka

– en pärla vid Svarta havet

Till Ukraina som en volontär för en månad... Ja, varför inte! Jag tror att det verkligen var Guds försyn att jag skulle åka. Jag hade ännu inte hittat ett sommarjobb så jag tänkte att Ukraina kunde vara ett alternativ. Efter att jag hade lovat att åka dit hela juli mötte jag en familj som sade att de skulle behöva en barnflicka under juni och augusti men inte i juli. Så det var det: Gud ville verkligen att jag skulle åka!

Jag åkte tillsammans med Sanni Nurmi, som går i samma församling som jag här i Åbo. Jag var i Ukraina i en månad och Sanni två. Anders Olsson från NÖ var med oss två veckor.

Vi jobbade i Ukraina på ett läger som hade ordnats för barn och ungdomar från olika barnhem. Många av barnen var föräldralösa eller också hade de föräldrar som inte kunde ta hand om sina barn. Barnen saknade

kärlek. De kom ofta till oss och ville kramas. De ville också få jättemycket uppmärksamhet.

Barnhemsbarn

Barnhemsbarn är ofta rädda för sin framtid, ty i allmänhet har de ganska dåliga framtidsutsikter. De får inte så lätt jobb eller studieplatser och många av dem börjar att använda berusningsmedel eller hamnar i kriminalitet. Barn är sjuka efter kärlek och försöker hitta den var som helst. Det är en orsak till varför många flickor från barnhemmen drar sig till prostitution. På lägret fanns det 750 barn. Lägret hölls i Rybakovka vid Svarta havet och lägerområdet var ganska stort. Det fanns många hus (även ett litet höghus), volleybollplan, TV-skärmar, bibliotek, många trappor... Utanför lägret fanns det också en fotbollsplan, utomhusgymnastiksal och en diskotekplats där barnen samlades varje kväll. Alla barnhem hade sitt eget program under dagarna: de gick till exempel till stranden, gjorde många olika sorters hantverk eller sportade.

Evangelisation

Vår största uppgift på lägret var att evangelisera. Vi höll många bibelstunder där vi berättade historier från Bibeln för barnen (och delvis också för de vuxna). Vi hade med oss en rysk barnbibel och från den visade vi bilder för dem. Vi ritade också själva några bilder eftersom bilderna hjälpte oss att fånga barnens uppmärksamhet på ett bättre sätt. Vi sjöng

Petra och Natasja. Foto: Sanni

även med barnen. Vi hade en rysk sångbok så att vi kunde sjunga "paruski". Och barnen sjöng med oss.

Vi startade våra "frivilliga" lektioner så att vi spelade gitarr, sjöng och gjorde olika pappersfigurer. Barnen fick komma om de ville. Några kom bara för en liten stund och gick sedan bort, några stannade hela tiden med oss. Barnen tyckte mycket om att göra pappersfigurer och en liten flicka kom ofta till oss och sade att hon ville göra något av papper. Att göra figurer och spela gitarr var goda lockbeten för att få barnen att komma. När vi hade tillräckligt många barn omkring oss startade vi våra bibellektioner.

Vi gick också och träffade barnen i deras barnhemsgrupper där vi berättade om oss själva, sjöng, undervisade språk (mest undervisade vi i engelska men en grupp ville även lära sig finska!), berättade bibelhistorier och lekte. Barnen gillade att leka mycket eftersom vi lekte med dem. Det var

roligt och jättestor att se hur de större barnen tog hand om de mindre och visade till exempel hur man skulle leka.

Att lära sig mer kärlek

De ukrainska barnen stal verkligen mitt hjärta. Via dem lärde jag mig mycket nytt om kärlek och att vi ska ge Guds goda gåvor, som vi har fått, vidare. På lägret fanns det till exempel ett tvillingpar som var väldigt hjärtliga. De hade en mamma som var narkoman och som inte kunde ta hand om dem. Dessa pojkar jobbade och sände pengar till henne. De hjälpte alltid om någon behövde hjälp och var färdiga att ge bort sina saker om det behövdes. De gav också många presenter till oss: till exempel rosor och många nyckelringar. Några andra barn var avundsjuka på dem och stal till och med pengar, skor, en mobiltelefon och en jacka från tvil-

Petra med barn på hennes sista kväll

lingarna. Men de blev inte arga, de bara älskade och hjälpte mer.

En egen Bibel

På lägret fanns det också en söt flicka, Natasja. Hon hade sagt till vår tolk, Tanja, att hon bara hade en barnbibel men att hon skulle så gärna vilja ha en riktig Bibel. Lyckligtvis hade Sanni ett ryskt Nya Testamente med sig som hon sedan gav åt Natasja. Natasja blev väldigt glad! Nästa dag kom hon leende emot mig och visade sin nya Bibel. Sanni hade skrivit ett bibelställe på bibelpärmens insida. Natasja sökte snabbt upp bibelstället och läste det för mig: ”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.” Hon log så brett, hon nästan skrattade ty så lycklig var hon!

Under min sista kväll fick jag, vid kvällsfesten, hålla ett tal till alla barnen: ”Det finns alltid hopp. Det finns alltid en Gud som älskar och har lovat att hjälpa er. Ni behöver inte vara rädda för någonting.” Det är något som jag också vill dela med er. Gud tar hand om sina barn och när Gud är med oss behöver vi inte vara rädda.

Jag åkte hem, men Sanni stannade kvar. Sanni berättade för mig då och då hur det gick på lägret. Lätt var det inte, det visste jag redan själv, men Gud var alltid med och gav krafter att orka. På Sannis sista dag på lägret delade de ut många barnbiblar och Nya Testamenten, som

NORDISK ÖSTMISSION

NÖ hade finansierat. Sammanlagt hela 600 exemplar! Jag såg bilder från utdelningen. Det var en underbar syn: våra barn med sina egna Biblar! Det var det bästa som vi kunde ge till dem och det är det bästa som de kan äga. Jag vill be er att be till Gud för dessa barns skull, och för att de skulle kunna läsa sina Biblar och få tröst från Guds ord. Den trösten behöver de verkligen!

Petra Laato

Barn med sina Biblar. Foto: Sanni

Gåvoredovisning

JULI 2013

Gåvor	39.290:00
Kollekter	5.432:00
Arv	494.263:30
Summa	538.985:30

Kollekter juli 2013

Bro 1356, Brastad 2100, Brastad (barn-timmar) 429, Fardhems pastorat 370, Alvesta 1177, Veinge-Tjärby 370.

Begravningar juli 2013

Arvid Johansson, Valinge, Karl Bertil Sundström, Bäve, Birgit Larsson, Solberga, Ingela Skantze, Falkenberg, Ingrid Olsson, Ytterby, Ebba Adielsson, Jörlanda.

Hyllningar juli 2013

Sylvia Gustafsson, Gunvor Andersson, Ytterby.

Arv juli 2013

Margot Abrahamsson, Ljung (rest), Astrid Svensson, Veddige.

AUGUSTI 2013

Gåvor	20.309:00
Kollekter	14.531:00
Arv	33.461:00
Summa	68.301:00

Begravningar augusti 2013

Arvid Johansson, Valinge, Eskil Block, Stockholm, Sven Ågren, Uddevalla, genom Gällivare kyrkl samf., Gunnar Eriksson, Fjärås, Edit Kjellberg, Ljung, Thure Andersson, Erikstad, Karin Göransson, Arkelstorp, Bertil Sundström, Bäve, Rut Bengtsson, Frillesås, Märtha Svensson, V Torsås.

Hyllningar augusti 2013

Jan Åke Karlsson, Brastad, Lars Olof Stomnell, Varberg, Ann Bergenstråhle, Ylva Petersson, Sydöstra Småland.

Kollekter augusti 2013

Rya (Lunds stift) 636, Lilla Edets kyrkl samf 297, Ytterby 954+1395, Solberga 3239, Göteborgs Johanneberg 2421,

Harestad 2260, Göteryd 106, Istorps kyrkl samf 610, Pauluskapellet, Uppsala 1791, Pjätteryd 380, Fardhems pastorat 442.

Arv augusti 2013

Sara Bryhn, Tranås, Allan Lindell, Växjö (rest)

SEPTEMBER 2013

Gåvor	62.572:50
Kollekter	14.430:00
Summa	77.002:50

Kollekter september 2013

Torestorps pastorat 664+310, Uddevalla 550, Göteborgs S:t Pauli, Ijusbäaren 3686, Frändefors 375, Landeryd (Linköping) 802, Solberga 78, Fardhems pastorat 60, Göteborgs S:t Pauli 6599, Fardhems pastorat 1161.

Begravningar september 2013

Stina Lundbäck, Hallaryd, Karin Lord, Kungälv, Thure Andersson, Erikstad, Anne-Marie Hirschfeld, Falkenberg, Roy Nyberg, Stig Ahl, Solberga, Maj-Britt Beran, Huaröd, Erling Nilebäck, Bäve.

Hyllningar september 2013

Karin Eriksson, Hajom, Sven Martinsson, Uddevalla, Ylva Petersson, Sydöstra Småland, Bengt Jacobsson, Kungälv, Margot Johansson, Lidköping (100 år), Håkan Albinsson, Växjö, Olof Svensson, Eivor Martinus, London, Britta Maria Boman, Östra Torsås, Gun Olsson, Romelanda, Ingvar Staxäng, Bäve, Sigrid Staxäng, Tjörn.

Sykrets tredje kvartalet 2013:

Solberga 4000, Brastad 5442:50.

Notiser

Jul 2013 och nyår 2014 med NÖ:s kassör

Vårt utskick

Vi har ett prenumerantregister som undertecknad sköter. Jag är tacksam för alla förändringar som jag kan få in när det gäller adresser och namn.

I samma dataprogram har vi också ett artikelregister, om nu någon är intresserad av vilka artiklar som varit med och när de tryckts.

Julhälsningar

NÖ har särskilda blad med julmotiv, dock bara en sort, som vi använt under många år. Det är samma konstnärinna som har gjort både vårt minnesblad och vår julhälsning. Vi skickar en sådan julhälsning till dina

vänner om du betalar in en gåva till oss, och samtidigt meddelar vilka du vill skicka en julhälsning till. Korta meddelanden kan man skriva på inbetalningskortet, annars går det bra att skicka ett brev med namnen på.

Årgång 50 till ända

Vi räknar med att ge ut Nordisk Östmission även nästa år, årgång 51. Det första numret av Nordisk Östmission kom ut i september 1964. NÖ bildades 1956. Varför startades tidningen inte förrän efter åtta år? Jo, de första åren hade vi en gemensam tidskrift med den 1978 upphörda danska avdelningen (f.d. Dansk Ruslandsmission). Den tidningen hette Nordisk Østmission och var en fortsättning av "Fra Ruslandsmissionen". Dess sista

årgång (1975) var nummer 42. Under åren 1956-1964 var den tvåspråkig. Antalet redaktörer för vår tidning har under de gångna åren egentligen varit förhållandevis få. Två av tre i den nuvarande redaktionen är nu inne på sin fjortonde årgång, och det är bara Josef Axelsson som har redigerat fler årgångar. Andra redaktörer har varit Hugo Gustafsson, Pekka Heikkinen samt Martin Wihlborg. Den sistnämnde är nu vår ordförande.

Vad stod det i julnumret 1964?

Numret var nr 3 i årgång 1 (nr 6 i årgång 31 om man räknade med alla tidigare danska och tvåspråkiga nummer). Beträktelsen var skriven av Johannes Eriksson, och alla våra dåvarande missionärer Konstantin v Koch, Arnold Tomashevsky, Waldemar Wardaschko och Alexander Popovic medverkade med en eller två artiklar. Flera av artiklarna anknöt till julhögtiden, även den ortodoxa julen. Efter gåvoredovis-

ningen, som sammanstälts av kassör Sigrid Dergård, kom baksidan, som egentligen under alla år har varit redaktionens särskilda plattform. Tidningens huvud hade för första gången fått färg, och utformningen av detsamma var av Wardaschkos hand. Just detta huvud hängde med ända till nr 4/1995. År 1996 hade tidningen ett specialhuvud, medan det du nu ser har förekommit fr o m 1997 (med undantag av nr 4/1999).

Anders Eliasson

Utland

Det går bra att girera från utlandet till NÖ. Då använder man antingen vårt svenska plusgiro i Nordea eller vårt tyska konto i Deutsche Postbank. I det senare fallet är det euro som gäller. För Plusgirot gäller IBAN och BIC enligt följande: SE29 9500 0099 6026 0422 0570 (NDEASESS).

Det tyska kontot är inrikes 6030-664 (BLZ 590 100 66) och internationellt DE77 5901 0066 0006 0306 64 (PBNKEFF). Från och med 1 februari 2014 skall man använda det internationella numret även för inrikes betalningar i Tyskland.

Vårt blad

Innehållet i tidningen du håller i försöker vi göra så intressant och innehållsrikt som möjligt. Det är meningen att vårt arbete skall speglas, berättelser från "vårt område" berättas och missionsengagemanget ökas. Somliga nummer får slagsida åt det ena eller andra landet, men förhoppningsvis jämnar det ut sig under en längre tid. Litteraturmissionen har varit en av NÖ:s uppgifter genom många år. Vi har varit med om att bekosta översättningen av den danska andaktsboken

"Ett är nödvändigt" till rumänska. Den är skriven av Hans Erik Nissen. Ett annat slutfört projekt är en grundlig revidering och delvis ny översättning av den lettiska utgåvan av Bo Giertz' "Stengrunden". Den nya omarbetade upplagan kommer förhoppningsvis att vara ute till jul.

Redaktionen önskar er en välsignad helg, och önskar väl mött 2014, då vi räknar med att ge ut årgång 51.

Anders Eliasson

Adressändringar meddelas kassören! Nordisk Östmission, Fagerliden 6, 451 93 Uddevalla

Nordisk Östmission har enligt sina stadgar målsättningen "att verka för evangeliets spridande bland i första hand östeuropeiska men i mån av ekonomi och övriga resurser också bland asiatiska folk". Nordisk Östmission deltar också i mån av möjlighet i "materiell hjälpverksamhet bland ovanstående folk".

Tidningen Nordisk Östmission utkommer med fyra nummer per år, i mars, juni, september och december.

Ordförande: Martin Wihlborg, Torsgatan 36, 431 38 Mölndal. Tel. 031-16 24 80,
e-post: martin.wihlborg@glocalnet.net

Kassör: Anders Eliasson, Fagerliden 6, 451 93 Uddevalla. Tel. 0522-64 21 86 dagtid,
Tel. 0522-66 42 00 kvällstid.

Ansvarig utgivare: Bengt Westholm, Guldringen 5, 426 52 Västra Frölunda.
Tel. 031-69 18 09

I redaktionen: Westholm, Eliasson samt Simeon Appell.

Hemsida: www.nordiskostmission.se

Vid insättning av minst 50:- på plusgiro 42 20 57-0 eller bankgiro 484-5350 får Ni vårt missionsblad 4 ggr om året.

ISSN 0345-8571

